

Arrest

nr. 189 006 van 28 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 10 maart 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 februari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 februari 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 maart 2017 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. MOMMER, die *loco* advocaat T. L'ALLEMAND verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster werd in het bezit gesteld van aankomstverklaring op 26 januari 2016, waarbij zij werd toegelaten tot verblijf tot 11 juni 2016.

1.2. Op 31 maart 2016 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf (bijlage 41*bis*), als langdurig ingezetene in een andere lidstaat van de Europese Unie, met het oog op het uitoefenen van een zelfstandige activiteit.

1.3. Op 4 juli 2016 werd verzoeksters aanvraag om een beroepskaart geweigerd.

1.4. Op 10 november 2016 werd de beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.5. Op 14 februari 2017 werd verzoekster aangetroffen in illegaal verblijf naar aanleiding van een controle van de sociale inspectie. Er werd haar op dezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw:

naam: G.,

voornaam: A.

geboortedatum: 11.11.1973

geboorteplaats: Z.

nationaliteit: China

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 14.02.2017.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1 :

■ *8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde ;*

■ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven.*

Geen arbeidskaart/Geen beroepskaart - PV zal opgesteld worden door de Sociale Inspectie. Gezien het winstgevend karakter an deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van dat hem betekend werd op 10.11.2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als zij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen.

Het hele gezin zal België moeten verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM.”

1.6. Tevens op 14 februari 2017 werd aan verzoekster een inreisverbod opgelegd (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“Aan de Mevrouw:

naam: G.

voornaam: A.

geboortedatum: 11.11.1973

geboorteplaats: Z.

nationaliteit: China

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 14.02.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en ;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Geen arbeidskaart/Geen beroepskaart – PV zal opgesteld worden door de Sociale Inspectie. Gezien het winstgevend karakter an deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van dat hem betekend werd op 10.11.2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als zij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen.

Het hele gezin zal België moeten verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. De verzoekende partij voert een eerste middel aan dat als volgt luidt:

“De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., m.110.071, 06.09.2002, R.v.St., m.129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710,21.06.2004).

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is compleet onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.

Verwerende partij nam de bestreden beslissing op lichtzinnige wijze.

*"Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende" (D. VAN HEULE, *Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993*, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en D. VAN HEULE, *"De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet"*, TVR, 1993/2,67-71).*

Verzoekster wijst erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder - alsmede de verwerende partij - gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid haar beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr.167.411; R.v.St.14.02.2006, nr.154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot haar conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoeker geen recht gehad op een correcte behandeling.

Uit de motivatie kan onmogelijk worden afgeleid of de gemachtigde van de staatssecretaris het bovenvermelde zelf heeft onderzocht. Dit bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

De schending van het motiveringsbeginsel is om die reden voldoende bewezen."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoekster voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002,

nr. 107.624). Ook hier beperkt de verzoekende partij zich tot het herhaaldelijk poneren dat de bestreden beslissingen niet zorgvuldig werden genomen, zonder verdere concrete toelichting.

Het middel is, voor zover al ontvankelijk, ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat als volgt luidt.

“Vooreerst zou de verwerende partij bij haar zorgvuldige voorbereiding op de hoogte moeten zijn van de lopende beroepsprocedure omtrent de beroepskaart, een essentieel element om haar beslissing te nemen. Echter heeft de verwerende partij besloten het resultaat van de lopende beroepsprocedure tegen de weigeringsbeslissing van de beroepskaart niet af te wachten om een beslissing tot weigering van de verblijfsvergunning en uitwijzing te nemen. Aangezien het resultaat van de beroepsprocedure tegen de weigeringsbeslissing wel degelijk tot een ander oordeel had kunnen leiden inzake het verzoek tot het verkrijgen van een verblijfsvergunning heeft de verwerende partij daarom niet op zorgvuldige en redelijke wijze een beslissing genomen.

Uit de motivatie kan onmogelijk worden afgeleid of de gemachtigde van de staatssecretaris het bovenvermelde zelf heeft onderzocht. Dit bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

De verwerende partij weet dat een beroepskaart is aangevraagd en dan behoort het ook tot haar taak om hierover ofwel verzoekster zelf ofwel de bevoegde overheidsinstantie te bevragen. Dit is in deze niet gebeurd!

Bovendien dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij geen onderzoek heeft gedaan naar en geen vragen heeft gesteld over het al dan niet voorhanden zijn van toereikende bestaansmiddelen om zichzelf te onderhouden zonder ten laste te vallen van de overheid. Nochtans voorziet artikel 61/7, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat een vreemdeling met duurzaam verblijfstatuut in ander EU-lidstaat zoals verzoekster ook gemachtigd moet worden tot verblijf van drie maanden indien hij beschikt over voldoende bestaansmiddelen ondanks dat dit niet afkomstig is uit beroepsactiviteiten. Het niet onderzoeken van het beantwoorden aan de voorwaarden in het vierde lid betreft eveneens een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsprincipe.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is om die reden voldoende bewezen.”

2.2.2. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster een aanvraag indiende met het oog op het uitoefenen van een zelfstandige activiteit. Op 4 juli 2016 werd verzoekers aanvraag van een beroepskaart geweigerd. Op 10 november 2016 werd de beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster verklaart in haar verzoekschrift beroep te hebben ingesteld tegen de weigering van de beroepskaart. Ter terechtzitting om opheldering gevraagd, verklaart de verzoekende partij dat enkel beroep werd ingediend tegen de weigering van de beroepskaart, doch geen beroep bij de Raad werd ingediend tegen de bijlage 20 van 10 november 2016. Die beslissing is aldus definitief.

Het feit dat verzoekster een beroep indiende bij de Vlaamse Minister bevoegd voor Werk, stelt haar niet vrij om de afloop van de beroepsprocedure af te wachten alvorens een winstgevende activiteit aan te vatten. Ondanks het feit dat verzoekster niet in het bezit was van een geldige beroepskaart, heeft zij ervoor geopteerd een winstgevende economische activiteit uit te oefenen. Het motief dat verzoekster door het naast zich neerleggen van de sociaal-economische regelgeving de openbare orde heeft geschaad, vindt wel degelijk steun in de gegevens van het administratief dossier.

Waar verzoekster meent dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden omdat de verwerende partij de lopende beroepsprocedure tegen de weigering van de beroepskaart niet heeft afgewacht om een beslissing tot weigering van de verblijfsvergunning en uitwijzing te nemen, merkt de Raad op dat verzoeker zich klaarblijkelijk richt ten aanzien van de in [1.4.] genoemde beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 10 november 2016. Verzoekster richt zich in haar middel daarmee echter tegen een beslissing die niet het voorwerp is van het huidige beroep.

Ook waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 61/7, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet en stelt dat een vreemdeling met duurzaam verblijfsstatuut in een andere EU-lidstaat ook gemachtigd moet worden tot verblijf indien hij beschikt over voldoende bestaansmiddelen die niet afkomstig zijn uit

beroepsactiviteiten, richt zij haar middel ten aanzien van de weigeringsbeslissing (bijlage 20) van 10 november 2016. Dit onderdeel van het middel houdt geen verband met de thans bestreden beslissingen van 14 februari 2017, die er toe beperkt zijn vast te stellen dat verzoekster een beroepsbedrijvigheid uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.

Het middel is niet ontvankelijk.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“De verwerende partij heeft eveneens met haar weigeringsbeslissing het recht op een eerlijk proces in artikel 6 EVRM en artikel 14 IVBPR geschonden. Verzoekster wordt vooreerst het recht ontzegd tot toegang tot een rechter om op doeltreffende manier de weigeringsbeslissing inzake de beroepskaart aan te vechten aangezien de verwerende partij deze procedure ten onrechte volledig irrelevant maakt door het resultaat ervan niet af te wachten en voorbarig een beslissing tot weigering van een verblijfsvergunning en tot uitwijzing te nemen. De verwerende partij belemmert hierdoor tevens de mogelijkheid om nuttige elementen zoals een potentieel vernietigingsbeslissing van de weigeringsbeslissing inzake de beroepskaart te kunnen voorleggen waardoor hij het beginsel van wapengelijkheid schendt.”

2.3.2. Ook met betrekking tot het derde middel dient te worden vastgesteld dat uit de lezing ervan blijkt dat het gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 10 november 2016 en niet tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod van 14 februari 2017.

Het derde middel is onontvankelijk.

2.4.1. Verzoekster voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

“2.4 Vierde Middel

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de Raad in de eerste plaats na te kijken of er een privé-en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Wat het bestaan van een familie-en gezinsleven betreft, moet dus eerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of gezin. Uit de feiten dient te blijken dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en 'T./ Finland, § 150).

In casu wordt aangetoond dat verzoekster en haar gezin, bestaande uit de heer H. S., haar zoon H. D. W. en dochter H. Y. A. woonachtig zijn in Turnhout. Hier bevindt zich het centrum van hun belangen.

H. D. W. en Y. A. zijn schoolgaand in België.

Er is dus alleszins sprake van een gezinsband.

Verder moet de Raad nakijken of er sprake is van inmenging in het gezinsleven van verzoeker, dan wel dat deze inmenging geoorloofd is volgens art. 8 EVRM. Een dergelijke inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover deze bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door één of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Het komt dan ook aan de overheid toe om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Het is tevens de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Indien de administratieve overheid op een nauwkeurige en zorgvuldige wijze haar beslissing zou voorbereiden dan zou men minstens het onderzoek van beslissing van de Raad voor Economisch

Onderzoek inzake Vreemdelingen, Dienst Economische Migratie afwachten alvorens een beslissing te nemen.

Door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt verzoekster bovendien gedwongen om het grondgebied te verlaten en haar professionele en familiale leven achter te laten. Het terugsturen van verzoekster maakt een duidelijke hinderpaal uit voor het uitbouwen en verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven.

Om zich te kunnen beroepen op artikel 8 EVRM dient er niet enkel een voldoende hechte relatie te zijn tussen de vreemdeling en diens familie, maar het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM deel 2 Artikelswijze commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754).

In casu kan verzoekster zelf niet eens terugkeren naar haar land van herkomst, daar zij woonachtig is te België en hier dan ook het centrum van haar belangen zich bevindt. Zij heeft haar volledig familiaal en sociaal leven in België uitgebouwd.

Dit zou een schending betekenen van artikel 8 EVRM.

De integratie, lokale verankering en lang verblijf in België van de betrokkene is dan ook reëel.

Het middel komt aldus ernstig voor.”

2.4.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad duidt erop dat de bestreden beslissingen geen betrekking hebben op een weigering van een voortgezet verblijf maar dat het *in casu* een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets. De omvang van de positieve verplichtingen die op de Staat rusten zijn afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 70). Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37). In een dergelijk geval dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid, van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

Waar verzoekster andermaal verwijst naar het beroep ten aanzien van de weigering van de beroepskaart, herhaalt de Raad dat dit geen betrekking heeft op de thans bestreden beslissingen, die er

slechts toe strekken vast te stellen dat verzoekster een beroepsactiviteit heeft uitgeoefend zonder daartoe gemachtigd te zijn. De thans bestreden beslissingen spreken zich niet uit over verzoeksters daaraan voorafgaande verblijfsaanvraag, welke werd geweigerd op 10 november 2016 en waartegen verzoekster geen beroep indiende bij de Raad.

Met betrekking tot het recht op gezinsleven werd in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd:

“Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij/zij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM.”

Aldus werd in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met het gezinsleven van verzoekster. Verzoekster voert geen elementen aan die hierop kunnen wijzen dat dit beslissing kennelijk onredelijk is of dat ten onrechte zou zijn besloten dat er geen positieve verplichting bestaat. Het feit dat verzoekster in het middel aangeeft het hier niet mee eens te zijn, volstaat niet om afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Bovendien beperkt verzoekster zich tot loutere beweringen waar zij stelt dat zij in België het centrum van zijn belangen heeft opgebouwd en dat zij zich volledig familiaal en sociaal in België heeft geïntegreerd. *In casu* kan niet worden niet betwist dat het gaat om een eerste binnenkomst en dat verzoekster pas op 26 januari 2016 in België is aangekomen (aankomstverklaring, zie [1.1.]).

Het middel is niet gegrond.

2.5.1. Ten aanzien van de tweede bestreden beslissing voert verzoekster een vijfde middel aan dat luidt als volgt:

“Bij het bepalen van de duur van een inreisverbod moet de verwerende partij een evenredigheidstoets doen en desgevallend rekening houden met het gezinsleven van de betrokkenen. Als dat niet blijkt uit de motivering, kan Uw Raad de hele bijlage 13sexies schorsen waarin ondermeer een inreisverbod werd opgelegd.

Verwerende partij legt in casu een inreisverbod van drie jaar op. Zij legt echter niet uit waarom een gezinsleven niet verhindert dat er een bevel met het verlaten van het grondgebied met inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft immers tot doel de burger, zelfs wanneer de beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoekster kan louter vaststellen dat in de beslissing tot oplegging van het inreisverbod wordt aangegeven dat de beslissing werd genomen op basis van artikel 74/11, §1, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Er wordt evenwel geen enkele motivering gegeven betreffende de duur van het inreisverbod en meer specifiek wordt er geenszins gemotiveerd waarom wordt geopteerd voor de maximumduur ten belope van 3 jaar. De discretionaire bevoegdheid van verwerende partij heeft zeker wat betreft de duur van het inreisverbod een formele motiveringsplicht.

Dit blijkt alleszins niet uit de beslissing. Zulk langdurig verbod vereist evenwel bijzondere aandacht. Verwerende partij deed geen correcte motivering met betrekking tot het recht op gezinsleven (art. 8 EVRM). Daarop dient de volledige bijlage 13sexies geschorst te worden door Uw Raad. Er blijkt geenszins een duidelijke motivering waarom in de thans voorliggende zaak – gelet op de specifieke omstandigheden in casu – wordt geopteerd voor de maximumduur ten belope van 3 jaar.

Het opleggen inreisverbod gelet op het niet naleven van een voorgaande beslissing impliceert zeker en vast niet dat de maximumtermijn zou moeten worden opgelegd (RvS 18 december 2013, nr. 225.871;

RvS 18 december 2013, nr. 225.872). Een motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod is in regel vereist gelet op de keuzemogelijkheid van verwerende partij.

Het middel is gegrond en leidt tot de nietigverklaring van het inreisverbod.”

2.5.2. De Raad stelt vast dat verzoekster als dusdanig niet betwist dat haar een inreisverbod kon worden opgelegd. Verzoekster betoogt in het middel dat niet wordt gemotiveerd waarom de duur van het inreisverbod op drie jaar wordt bepaald. Uit de lezing van het inreisverbod blijkt echter dat het de volgende passage bevat:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Aldus blijkt wel degelijk dat *in casu* uitdrukkelijk werd gemotiveerd waarom, gelet op het risico om de openbare orde te schaden, werd gekozen voor een inreisverbod van drie jaar. Er blijkt aldus niet dat, louter omwille van het niet gevolg geven aan een eerdere verwijderingsmaatregel, de maximale termijn van drie jaar werd opgelegd. Verzoekster voert geen concrete elementen aan ter weerlegging van deze motivering.

Waar verzoekster *in concreto* aanvoert dat uit deze motivering niet blijkt dat rekening werd gehouden met het gezinsleven, gaat zij er aan voorbij dat in de eerste bestreden beslissing, waarop het inreisverbod gesteund is en waarnaar wordt verwezen, wel degelijk werd gemotiveerd met betrekking tot het gezinsleven (zie vierde middel), meer bepaald dat de eenheid van het gezin niet in het gedrang komt, vermits de verwijderingsmaatregelen gelden ten opzichte van alle gezinsleden. De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze het bestaan van een gezinsleven er *in casu* toe dient te leiden dat een korter inreisverbod wordt opgelegd.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT